

Drewniany kościół w neogotyckim stylu został wzniesiony w latach 1904-1906 dzięki staraniom dziekana ks. Juliana Ellerta i miejscowych wiernych. Początkowo świątynię dołączono jako filię do parafii grodzieńskiego kościoła św. Franciszka Ksawerego. W 1919 r. Porzecze otrzymało status samodzielnej parafii, a kościół został poszerzony i ozdobiony (dobudowano kaplice, które utworzyły transept, i fasadę główną), co dodało neogotyckiemu obliczu świątyni cechy modernistycznego stylu. Liczba wiernych przed II wojną światową sięgała ponad 3800. Świątynia była czynna w czasach radzieckich. W latach 70-ych XX w. otrzymała status pomnika architektury eklektycznej z elementami neogotyku.

Kościół został pobudowany na planie krzyża z pięćścienną apsydą. Skrzydła transeptu mają pięćściennie plany. W lewym skrzydle znajduje się zakrystia, w prawym – kaplica św. Antoniego. Główna sala przykryta dachem dwuspadowym, apsyda i skrzydła transeptu – walmowym. Kompozycję kończą 4 walmowe sygnaturki na końcach i nieco większa nad skrzyżowaniem naw. †

Wnętrze świątyni, przykryte pudełkowym podszywanym sufitem drewnianym (nowy sufit został wykonany w latach 2005-2006 podczas ostatniego remontu), ozdabiają trzy neobarokowe ołtarze. W głównym umieszczono duży tytułowy obraz Matki Bożej Nieustającej Pomocy w posrebrzanych szatach, zasłaniany obrazem św. Teresy. Ołtarz otaczają figury św. Antoniego (po stronie lewej) i św. Franciszka. Ołtarze boczne są przyścienne, w lewym znajduje się figura Niepokalanej Panny Maryi na tle namalowanych lilii, w prawym – figura Pana Jezusa na tle palestyńskiego krajobrazu. Późniejszy ze względu na czas powstania ołtarz św. Antoniego mieści się w jednoimiennej kaplicy. Wykonany został, wiarygodnie, w okresie międzywojennym. Po stronie lewej przed kościołem osobno pobudowana została dwupoziomowa czworokątna walmowa dzwonnica. Po stronie prawej przed wejściem do kościoła znajduje się nieduży pomnik betonowy z kutym krzyżem. Jak świadczy napis w języku polskim, pomnik w 1931 r. ustanowili fundatorzy kościoła i parafianie na cześć zmarłych. W latach 20-ych XX w. na starożytnym cmentarzu parafialnym został ustawiony krzyż z datą „1863” na cześć powstańców. Terytorium kościelne obniesione jest metalowym ogrodzeniem. W prawym kącie znajduje się

Kościół Matki Bożej Nieustającej Pomocy w Porzeczu

Wpisany przez Антон Шыдлоўскі
07.09.2012 01:00

nieduży drewniany budynek – tu, po tym, jak władze radzieckie odebrały plebanię, mieszkał proboszcz. Obecnie jest to zwykły budynek służący do potrzeb gospodarczych. Około 1907 r. w Porzeczu zaczęły pracować bezhabitowe siostry zakonne z Kongregacji Sióstr Służek Niepokalanego Poczęcia NMP. Siostry katechizowały, opiekowały się kościołem, pomagały chorym... Wspólnota przerwała swą działalność po 1908 r. z przyczyn nieznanych. Od 1990 r. w parafii pracują zakonnice ze Wspólnoty Córek Najświętszego Serca Maryi Panny.